

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžsk/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200394
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200394.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): E. F., nar. XX.XX.XXXX, R., právne zastúpený advokátskou kanceláriou Lexpert, s.r.o., so sídlom Horná 15, Banská Bystrica, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Bratislava, Oddelenie peňažných príspevkov na kompenzáciu a posudkových činností Banská Bystrica, Trieda SNP 75, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US5/SSVOdPPKPC/SOC/2016/844Ant zo dňa 9. februára 2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/47/2016-43 zo dňa 12. augusta 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/47/2016-43 zo dňa 12. augusta 2016 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. UPS/US5/SSVOdPPKPC/SOC/2016/844Ant zo dňa 09.02.2016 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania na krajskom aj kasačnom súde.

Odôvodnenie

1. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen rozhodnutím č. ZV3/RPPNKŤZPAPČ/SOC/2015/39859-0007 zo dňa 16.10.2015 (ďalej len "prvoinštančné rozhodnutie") rozhodol tak, že v zmysle § 24 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov(ďalej len "zákon o peňažných príspevkoch") nevyhovelo žiadosti sťažovateľa a nepriznal mu peňažný príspevok na kúpu pomôcky - prenosný osobný počítač. Rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ sa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 50 %, pričom pre stanovenie funkčnej poruchy bolo rozhodujúcim ochorením ochorenie chrbtice - stav po operácii a reoperácii v oblasti LS s trvalým motorickým deficitom. Na rozhodnutie aplikoval § 24 ods. 2 zákona o peňažných príspevkoch, pričom argumentoval tým, že u sťažovateľa v oblasti komunikácie neboli zistené žiadne obmedzenia. Nemá telesné ani duševné postihnutie - napr. postihnutie horných končatín, obmedzenie jemnej motoriky rúk;

nemá ani zmyslové postihnutie - napr. postihnutie zraku alebo sluchu, pre ktoré by bol na pomôcku - prenosný osobný počítač odkázaný. Nakoľko mu nebol navrhnutý v komplexnom posudku, nebol sťažovateľovi priznaný peňažný príspevok na kúpu tejto pomôcky.

2. Žalovaný rozhodnutím č. UPS/US5/SSVodPPKPC/SOC/2016/844Ant zo dňa 09.02.2016 (ďalej len "preskúmané rozhodnutie") na odvolanie sťažovateľa prvoinštančné rozhodnutie potvrdil a odvolanie sťažovateľa zamietol. Dôvodil tým, že v druhostupňovom konaní bol vydaný komplexný posudok 27.01.2016, podľa ktorého sťažovateľ má mieru funkčnej poruchy 50% pre ochorenie zaradené do skupiny XII.A. ods. 1, písm. d) podľa prílohy č. 3 zákona o peňažných príspevkoch a v zmysle § 2 ods. 3 tohto zákona sa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím. Posudkový lekár nemal pochybnosti o správnosti diagnostického záveru vyplývajúceho z predložených lekárskeho nálezov, a preto v zmysle § 11 ods. 9 predmetného zákona vykonal posúdenie bez prítomnosti sťažovateľa. Podkladom pre vypracovanie komplexného posudku bol lekársky posudok prvoinštančného správneho orgánu z 29.09.2015, stanovisko posudkového lekára odvolacieho orgánu z 25.01.2016 a posudkový záver z 26.01.2016. Ďalej žalovaný v odôvodnení uviedol, z ktorých odborných nálezov vychádzal posudkový lekár a zopakoval jeho závery tvoriace obsah komplexného posudku zo dňa 27.01.2016. Žalovaný aplikoval na svoje rozhodnutie § 14 ods. 5, § 2 ods. 2 a § 24 ods. 1 a 2 zákona o peňažných príspevkoch, pričom uviedol, že podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 7/2008 Z. z., ktorým sa ustanovuje zoznam pomôcok a maximálne zohľadňované sumy z ceny pomôcok (ďalej len "Opatrenie"), stolový alebo prenosný osobný počítač je na účely kompenzácie zariadením na získavanie a spracovanie informácií a na komunikáciu, z čoho vyplýva, že touto pomôckou možno kompenzovať sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia v oblasti komunikácie. Žalovaný konštatoval, že sťažovateľ je schopný získavať informácie v písomnej podobe, vie čítať, písať a verbálne sa dorozumievať bez obmedzenia. Prenosný osobný počítač by neplnil účel pomôcky na kompenzáciu v oblasti komunikácie, pretože prenosný osobný počítač nekompenzuje ochorenie pohybového aparátu a ostatné ochorenia, ktoré má odbornými lekárskeho nálezmi sťažovateľ preukázané. Preto mu nebol peňažný príspevok na kúpu pomôcky prenosného osobného počítača v komplexnom posudku odvolacieho orgánu ako forma kompenzácie sociálnych dôsledkov jeho ťažkého zdravotného postihnutia, navrhnutý. K odvolacím námietkam uviedol s poukazom § 55 ods. 13 zákona o peňažných príspevkoch, že sťažovateľovi bol doručovaný spolu s rozhodnutím komplexný posudok. Ako účastník konania má však právo na nahliadnutie do spisu, kde sa lekárskeho posudok nachádza.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „Ss.p.“) zamietol žalobu sťažovateľa z nasledujúcich dôvodov:

- nebolo sporné, že správne orgány sťažovateľa nepoučili o jeho možnosti podať písomnú žiadosť o účasť na posúdení posudkovým lekárom a následnej povinnosti posudkového lekára ho na takéto posúdenie predvolať. Zo správneho spisu vyplýva, že žalobca bol poučený len o povinnostiach,
- sťažovateľ netvrdil, že niektoré z jeho ochorení nebolo posúdené zhodne s predloženou lekárskeho dokumentáciou, resp., neuviedol, v čom je jeho zdravotný stav odlišný od stavu zachytenom v jeho zdravotnej dokumentácii. Bez takýchto tvrdení nemožno dospieť k záveru, že skutkový stav nebol zistený úplne,
- počítač je prostriedok umožňujúci používateľovi elektronickú komunikáciu s kýmkoľvek, teda aj s úradmi a tiež prostriedok umožňujúci získavať informácie z webových stránok, a teda aj informácie o voľných či ponúkaných pracovných miestach a existujú pracovné pozície, ktoré zamestnávateľ umožňuje svojmu zamestnancovi vykonávať v domácom prostredí prostredníctvom práve výpočtovej techniky,
- sťažovateľ ani v žalobe ani v konaní netvrdil, že by chôdza u neho bola spojená s nadmernou fyzickou záťažou alebo neúmernou dĺžkou trvania činnosti. Tvrdil, že je to spojené s bolesťou, čo medzi účastníkmi sporné nebolo,
- osobný počítač nie je zdravotnou pomôckou umožňujúcou pohyb, a teda pomôckou v oblasti mobility,
- sťažovateľ netrpí žiadnym ochorením, ktoré by malo dôsledky v oblasti jeho schopnosti prijímať a spracovávať informácie a ani v jeho schopnosti komunikovať.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t. j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t. j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

6. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že:

- krajský súd nevyhodnotil nepoučenie sťažovateľa zo strany správneho orgánu o jeho práve podať si písomnú žiadosť o účasť na posúdení posudkovým lekárom, v dôsledku čoho posudkový lekár sťažovateľa na takéto osobné posúdenie ani nepredvolal, za také závažné porušenie práv žalobcu, v dôsledku ktorého by bolo potrebné napadnuté správne rozhodnutie zrušiť,
- pokiaľ by sťažovateľ o práve vyplývajúcom z ustanovenia § 11 ods. 10 zákona o peňažných príspevkoch bol poučený, tak by toto právo nepochybne v záujme náležitého posúdenia jeho zdravotného stavu aj využil,
- súdu neprislúcha hodnotiť odbornú otázku, či by sťažovateľov zdravotný stav bol alebo nebol posúdený inak, kedy bol žalobca prizvaný na posúdenie jeho zdravotného stavu,
- s poukazom na rozsudok sp. zn. 1Sžso/58/2014 zo dňa 19.01.2016 a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 548/2015 z 17.02.2016 uviedol, že z prednesu žalovaného na pojednávaní dňa 16.08.2016 je zrejmé, že správne orgány postupovali v prípade sťažovateľa mechanicky a formalisticky, keď k námietkam o nepoučení o práve byť prítomný pri posudzovaní zdravotného stavu žalovaný len skonštatoval, že v spise sa nenachádza písomná žiadosť sťažovateľa o prizvanie k posúdeniu zdravotného stavu,
- posudkový lekár zdôrazňoval, že sa sťažovateľ pohybuje samostatne a takýto záver prebrali aj správne orgány napriek tomu, že sťažovateľ namietal náležité zistenie jeho zdravotného stavu už v správnom konaní a následne aj v konaní pred krajským súdom,
- neboli splnené predpoklady § 11 ods. 9 zákona o peňažných príspevkoch na to, aby bolo vykonané posúdenie zdravotného stavu bez prítomnosti sťažovateľa ako posudzovanej fyzickej osoby,
- administratívne spisy prvostupňového a odvolacieho správneho orgánu sú neprehľadné, nezviazané, bez očíslovaných strán a nekompletné,
- sťažovateľ priložil viaceré lekárske správy z januára 2016 k odvolaciemu správne konaniu, najmä nález z 21.01.2016 z algeziologickej ambulancie; týmito sa žalovaný náležite nezaoberal a len formálne skonštatoval, že ich zohľadnil,
- stanovisko posudkového lekára, komplexný posudok a aj rozhodnutie žalovaného sú vnútorne rozporné,
- s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžso/58/2014 zo dňa 19.01.2016 uviedol, že nenáležitém spôsobom bola vykonaná sociálna posudková činnosť v zmysle ustanovenia § 13 zákona o peňažných príspevkoch,
- tak ako v zdravotnej oblasti, tak aj sociálnej oblasti bol komplexný posudok vypracovaný formálne a bez individuálneho prístupu,
- nedostatky v sociálnej posudkovej činnosti spôsobujú, že skutkový stav nebol náležite zistený a je dôvodom na zrušenie správnych rozhodnutí aj v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/8/2015 z 27.04.2016 alebo rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžso/47/2013 z 29.10.2013,
- postupom správnych orgánov, ktorý odobril aj krajský súd nebolo prihliadané na cieľ poskytovania peňažných príspevkov zmysle zákona o peňažných príspevkoch,
- chôdza sťažovateľa je spojená s nadmernou fyzickou záťažou a tiež s neúmernou dĺžkou trvania presunov, ktorá má potom vplyv aj na neúmernú dĺžku schopnosti komunikovať,
- príspevok na kúpu notebooku by sťažovateľovi kompenzoval narušenú schopnosť komunikácie, umožnil by mu styk so spoločenským prostredím a mal by prístup k informáciám,
- napadnuté rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou, najmä s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžso/58/2014 zo dňa 19.01.2016.

7. Z uvedených dôvodov navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší preskúmané rozhodnutie ako aj prvoinštančné rozhodnutie a vec vracia správne orgánu na ďalšie

konanie.

8. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici aj s jeho odôvodnením. Námietky uvádzané v kasačnej sťažnosti považoval žalovaný za všeobecné, nekonkrétne, nie je z nich jasné, o ktorý peňažný príspevok ide, akého právne významného pochybenia sa mal súd i žalovaný dopustiť, preto sú tieto námietky nespôsobilé privodiť zmenu rozsudku krajského súdu. K priebehu konania a podstatným námietskam sťažovateľa žalovaný poskytol súdu stanovisko vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 23.05.2016 a na svojom vyjadrení zotrváva. K podstatným námietkam uviedol:

- posudkový lekár odvolacieho orgánu v prípade sťažovateľa nemal pochybnosti o správnosti diagnostického záveru vyplývajúceho z predloženého lekárskeho nálezu a účastník konania nepožiadala o posúdenie zdravotného stavu za jeho prítomnosti, a preto vykonal posúdenie bez prítomnosti posudzovanej fyzickej osoby,
- skutočnosť, že sťažovateľovi nebolo poskytnuté poradenstvo v tejto veci nemôže spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia, nakoľko z nižšie uvedených dôvodov uskutočnenie stretnutia sťažovateľa s posudkovým lekárom by neznamenal automaticky odlišné posúdenie,
- žalovaný nie je povinný poskytnúť poradenstvo vo veciach všeobecne známých, medzi ktoré patrí všetko to, čo je zverejnené v Zbierke zákonov,
- samotné neposkytnutie poučenia podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku nemôže privodiť sťažovateľovi ujmu v konaní, pretože samotné osobné stretnutie s posudkovým lekárom nemôže byť spôsobilé zmeniť závery vyplývajúce z objektívnych odborných vyšetrení,
- ani žaloba, ani kasačná sťažnosť neobsahuje konkrétne námietky, v čom vidí nenáležité zistenie skutkového stavu a z čoho vyvodzuje predpoklad, že po osobnom stretnutí žalobcu s posudkovým lekárom by došlo k zmene posúdenia jeho odkázanosti na požadovanú formu kompenzácie,
- pokiaľ sťažovateľ v kasačnej sťažnosti poukazuje na časť odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžso/58/20 14, tento názor nemožno zovšeobecňovať, pretože vychádzal z konkrétnych podmienok prejednávaneho prípadu, platí pre konkrétny prípad posúdenia odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom,
- požadovaná pomôcka (stolový osobný počítač) má slúžiť na zabezpečenie komunikácie a získavanie informácií v tých prípadoch, v ktorých fyzická osoba z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia nie je schopná komunikovať a získavať informácie bežným spôsobom a nie je určená na kompenzáciu prípadných sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia v oblasti mobility a orientácie,
- administratívne spisy predložené súdu sú kompletné, obsahujú všetky dokumenty, ktoré boli súčasťou žiadosti sťažovateľa, ako aj dokumenty vytvorené v správnom konaní správnymi orgánmi,
- úlohou posudkového lekára príslušného orgánu pri posudzovaní sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia posudzovanej fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím nie je len bez výhrad akceptovať návrhy odborných lekárov, ktoré sú v lekárskejších nálezoch mnohokrát účelovo uvádzané na žiadosť pacientov, ale posudkový lekár má objektívne zhodnotiť celkový fyzický a psychický potenciál posudzovaného v súlade s legislatívne upravenými zásadami posudzovania pre daný účel,
- sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ani v žalobe neuvádza, ktorá konkrétna lekárska správa nebola pri posudzovaní jeho zdravotného stavu zohľadnená, resp. nie je súčasťou spisu,
- počas šetrenia sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia sa pán Kvasnica pohyboval samostatne bez opory, pri chôdzi kríval.

9. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

10. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podala oprávnená osoba včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je dôvodná a preto rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zrušil

a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. februára 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 2 ods. 2 zákona o peňažných príspevkoch, sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia je znevýhodnenie, ktoré má fyzická osoba z dôvodu jej ťažkého zdravotného postihnutia v porovnaní s fyzickou osobou bez zdravotného postihnutia rovnakého veku, pohlavia a za rovnakých podmienok a ktoré nie je schopná z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia prekonať sama.

Podľa § 11 ods. 9, 10 zákona o peňažných príspevkoch, posudkový lekár môže predvolať fyzickú osobu na posúdenie jej zdravotného stavu, ak má pochybnosti o správnosti diagnostického záveru vyplývajúceho z predloženého lekárskeho nálezu alebo je potrebné overiť objektivnosť alebo úplnosť diagnostického záveru. V ostatných prípadoch posudkový lekár vykoná posúdenie bez prítomnosti posudzovanej fyzickej osoby. Posudkový lekár je povinný pozvať fyzickú osobu na posúdenie jej zdravotného stavu, ak o to táto fyzická osoba písomne požiada alebo požiada podaním žiadosti elektronickými prostriedkami podpísanej zaručeným elektronickým podpisom.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o peňažných príspevkoch, fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je podľa komplexného posudku vypracovaného podľa § 15 ods. 1 odkázaná na pomôcku, možno poskytnúť peňažný príspevok na kúpu pomôcky, peňažný príspevok na výcvik používania pomôcky a peňažný príspevok na úpravu pomôcky.

Podľa § 24 ods. 2 zákona o peňažných príspevkoch, pomôcka na účely tohto zákona je vec, technologické zariadenie alebo jeho časť, ktoré umožňujú alebo sprostredkujú fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím vykonávať činnosti, ktoré by bez ich použitia nemohla vykonávať sama alebo vykonávanie týchto činností by bolo spojené s nadmernou fyzickou záťažou alebo neúmernou dĺžkou trvania činnosti. Pomôcka je aj špeciálny softvér alebo aktualizácia softvéru, ktoré umožňujú fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím používať počítač a iné technické zariadenia. Za pomôcku sa považuje aj pes so špeciálnym výcvikom. Osobné motorové vozidlo sa považuje za pomôcku len na účely výcviku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 14 ods. 5 zákona o peňažných príspevkoch, fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na pomôcku, na úpravu pomôcky, na zdvíhacie zariadenie, na úpravu osobného motorového vozidla, na úpravu bytu, na úpravu rodinného domu alebo na úpravu garáže, ak sociálne dôsledky jej ťažkého zdravotného postihnutia možno prekonať alebo zmierniť pomôckou, úpravou pomôcky, zdvíhacím zariadením, úpravou osobného motorového vozidla alebo úpravou bytu, rodinného domu alebo garáže.

Podľa § 53 ods. 1 a 2 zákona o peňažných príspevkoch, na konanie vo veciach kompenzácie, na konanie o preukaze a na konanie o parkovacom preukaze sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní s výnimkou 18 ods. 3, § 33 ods. 2, § 60, § 61 až 68 Správneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal

s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

11. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým správny súd správnu žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj preskúmané rozhodnutie žalovaného a prvoinštančného orgánu najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

12. Sťažovateľ na prvom mieste namietal, že správny súd nesprávne právne posúdil preskúmanú vec, t. j. meritum sporu (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.). V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu.

13. Nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom je zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

14. Sťažovateľ tiež namietal, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.). V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že v zmysle ústavných princípov (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) pod ustálenou rozhodovacou praxou je nutné chápať aj doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu vykonávanú podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

15. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu zistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci ako aj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. V tejto súvislosti sťažovateľ prioritne namietal nesprávny záver súdu vo vzťahu k námietke o nepoučení sťažovateľa zo strany správneho orgánu o jeho právach, najmä v súvislosti s možnosťou požiadať o osobnú účasť na posúdení posudkovým lekárom, ako aj nedostatočne zistený skutkový stav veci.

16. Kasačný súd dáva do pozornosti, že správny orgán konajúci a rozhodujúci vo veciach kompenzácie podľa zákona o peňažných kompenzáciách musí mať na zreteli, že konanie vo veciach kompenzácie, preukazu a parkovacieho preukazu je osobitne upravené v piatej časti (§ 53 až 56a) predmetného zákona a súčasne, že subsidiárnym právnym predpisom všeobecne upravujúcim oblasť konania vo veciach kompenzácie, preukazu a parkovacieho preukazu je v zmysle § 53 zákona o peňažných kompenzáciách iba Správny poriadok. Z § 1 ods. 2 zákona o kompenzáciách ako aj zo všeobecných zásad ovládajúcich každé konanie pred správnym orgánom (konkrétne zásada obsiahnutá v § 3 ods. 3 Správneho poriadku) jednoznačne vyplýva zákonná požiadavka na štátnu angažovanosť (iniciatívu) napomáhať pri začleňovaní fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti pri požiadavke zohľadniť jej ľudskú dôstojnosť. Materiálne medze uvedenej iniciatívy štátnych a iných orgánov vymedzuje zákon vrátane zásad, na ktorých je sociálne zákonodarstvo vybudované.

17. Sťažovateľ považoval postup pri vypracovaní komplexného posudku správnym orgánom za nezákonný z toho dôvodu, že mu nebol daný priestor na prezentáciu uľahčenia života (zmiernenie sociálnych dôsledkov jej zdravotného postihnutia) pomocou prenosného osobného počítača. Poukaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžso/58/2014 zo dňa 19.01.2016

sťažovateľom je dôvodné, nakoľko v ňom súd správne konštatoval, že „.. ustanovenie § 11 ods. 9 citovaného zákona oprávňuje posudkového lekára vykonať posúdenie zdravotného stavu fyzickej osoby bez jej prítomnosti iba a len pod podmienkou, že vopred môže s vysokou pravdepodobnosťou vylúčiť pochybnosti o správnosti diagnostického záveru vyplývajúceho z predloženého lekárskeho nálezu alebo nie je evidentne potrebné overiť objektivnosť alebo úplnosť diagnostického záveru (a contrario záver nižšie citovaného ustanovenia). Naopak tento záver nemôže ovplyvniť ani nasledujúci odsek 10, ktorý chráni posudzovanú osobu, ak využila svoje právo byť pozvaná na posúdenie svojho zdravotného stavu pred posudkového lekára. Navyše za tejto situácie je správny orgán navyše zaťažený dôkazným bremenom preukázať, že žalobca mal vedomosť, že v určitom časovom úseku bude vykonávaná lekárska posudková činnosť, v rámci ktorej bol poučený (zásada súčinnosti) o možnosti svoje právo podľa odseku 10 si uplatniť u správneho orgánu. ..Za tejto situácie musel najvyšší súd prístup posudkového lekára, že bez predvolania žalobcu posúdil jeho zdravotný stav, ako nezodpovedajúci obsahu ustanovenia § 11 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z. z., čo je však vadou konania, ktorá má nepochybne vplyv nielen na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ale aj na rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.“

18. Je možné konštatovať, že správne orgány v predmetnom konaní postupovali výlučne formalisticky v rozpore s ustanovením § 13 ods. 5 zákona o peňažných kompenzáciách, ako aj ustanovením § 3 ods. 2 Správneho poriadku, ak sťažovateľovi neposkytli potrebnú pomoc a poučenia o jeho právach tak, aby v konaní neutrpel ujmu, ale poučili ho iba o jeho povinnostiach. Podľa názoru súdu komplexný posudok bol vypracovaný formálne, bez individuálneho prístupu. Za takýchto okolností sa v konaní správnych orgánov a v postupe pri rozhodovaní vyskytla taká vada, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd v napadnutom rozsudku síce konštatoval, že strany správnych orgánov bola porušená základná zásada zakotvená v § 3 ods. 2 Správneho poriadku, avšak k tomu len uviedol, že dôvodom na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu je len podstatné porušenie právnych predpisov o konaní pred správnym orgánom. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na Dohovor o právach osôb so zdravotným postihnutím zverejnený v Zbierke zákonov pod č. 317/2010, ktorý pre Slovenskú republiku nadobudol právoplatnosť dňa 25.06.2010 a kde v čl. 1 tohto dohovoru vyplýva, že jeho cieľom je presadzovať, chrániť a zabezpečovať plné a rovnaké využívanie všetkých ľudských práv a základných slobôd všetkými osobami so zdravotným postihnutím a podporovať úctu k ich prirodzenej dôstojnosti.

19. Najvyšší súd už v predchádzajúcich rozsudkoch zdôraznil mimoriadny význam komplexného posudku v konaní podľa zákona o peňažných kompenzáciách, keď uviedol, že „Komplexný posudok predstavuje odborné posúdenie skutkového stavu písomnou formou, a tým, že zodpovedá na zákonom uložené úlohy (otázky), zásadným spôsobom rieši formou podkladu rozhodnutia aj predbežnú otázku vo vzťahu k skutočnostiam súvisiacim alebo vyvolaným zdravotným stavom žiadateľa o peňažný príspevok na kompenzáciu. Postup vykonania potrebných konzultácií (spolupráce) a vyhodnotenia dostupných lekárskeho nálezu, je jedným z možných nástrojov orgánov konajúcich o nárokoch na peňažnú kompenzáciu a ich subjektívne nevyužitie je v rozpore s požiadavkou na aktívny prístup orgánov (§ 1 zákona č. 447/2008 Z.z. a § 3 ods. 3 Správneho poriadku) s následkom existencie skutkovej vady v lekárskom posudku, tzn. aj v komplexnom posudku, ktorý je základným podkladom rozhodnutia, na ktorú musí konajúci súd prihliadnuť (§ 250i ods. 3 O.s.p. <.)“ (rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžso/34/2010 <. z 24.05.2011 rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžso/1/2012 zo dňa 28.02.2012).

20. V súvislosti s uvedeným kasačný súd zdôrazňuje, že komplexný (resp. lekárske) posudok, napriek svojej významnosti však nepredstavuje a ani nemôže, za situácie predloženia odlišného lekárskeho názoru, predstavovať jediný podklad rozhodnutia v konaní podľa zákona o peňažných kompenzáciách. Je potom celkom legitímne očakávanie sťažovateľa, že z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného o nepriznaní peňažného príspevku sa v zmysle zákonného príkazu na presvedčivé odôvodnenie (§ 46 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku) dozvie jasné argumenty, prečo odlišný lekárske názor nezavážil v prospech jeho žiadosti. Opačný postup je naplnením zákonného dôvodu na zrušenie preskúmaného rozhodnutia (m. m. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžso/1/2012 zo dňa 28.02.2012). Na tomto mieste musí najvyšší súd upozorniť na to, že žalovaný vôbec nevyhodnotil

lekársku správu z januára 21.01.2016 predloženú sťažovateľom, v ktorom bola uvedená chôdza pomocou paličky a štetenie ľavej dolnej končatiny, ako jeden z možných podkladov pre svoje rozhodnutie, hoci ustanovenie § 32 Správneho poriadku v spojení s § 53 zákona č. 447/2008 Z.z. mu takú povinnosť jednoznačne ukladá, iba formálne skonštatoval, že ju zohľadnil.

21. Odôvodnenie rozhodnutia žalovaného sa obmedzilo na konštatáciu diagnózy vyplývajúcej ako z posudkov tak aj z lekárskeho nálezov. Žalovaný a prvoinštančný orgán, s ktorými sa stotožnil krajský súd, dospeli vo svojich rozhodnutiach k záveru, že nakoľko sťažovateľ netrpí žiadnym ochorením, ktoré by malo dôsledky v oblasti jeho schopnosti prijímať a spracovávať informácie a ani v jeho schopnosti komunikovať a preto nemôže byť sťažovateľovi, ktorý nemá obmedzenia v oblasti komunikácie pomôcka (osobný počítač) priznaná. Podľa ich názoru osobný počítač nekompensuje ochorenie pohybovaného aparátu. Zákonodarcu v zákone o peňažných kompenzáciách s poukazom na § 5 predmetného zákona zakotvil štyri oblasti, v ktorých sa sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia v zmysle tohto zákona kompenzujú, avšak samotný zákon ako ani Vyhláška vo svojich ustanoveniach nerozdeľujú jednotlivé pomôcky podľa konkrétnych zdravotných postihnutí.

22. V súvislosti s aplikáciou zákonov o sociálnej pomoci kasačný súd poukazuje na základný cieľ konania o kompenzácií, ktorým nepochybne je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti vrátane nepriameho zabezpečenia nevyhnutných podmienok na uspokojovanie základných životných potrieb za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti, minimalizácia sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, ktoré nie je postihnutá osoba schopná prekonať vlastným úsilím a prostriedkami, ako aj zmiernenie jej nepriaznivej sociálnej situácie. Aj z dôvodovej správy k zákonu o peňažných kompenzáciách vyplýva, že účelom zákonodarcu bolo upraviť právne vzťahy pri kompenzácií sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia tak, aby sa vytvorili pre fyzické osoby s ťažkým zdravotným postihnutím porovnateľné príležitosti v každodennom živote a eliminovali sa bariéry, s ktorými sa stretávajú v oblastiach vymedzených v návrhu zákona s cieľom ochrániť túto skupinu fyzických osôb pred sociálnym vylúčením pri zachovaní ich ľudskej dôstojnosti.

23. V ďalšom považuje súd za nevyhnutné uviesť, že na internetovej stránke žalovaného (http://www.upsvar.sk/obcan-so-zdravotnym-postihnutim/obcan-s-tazkym-zdravotnym-postihnutim/tazko-zdravotne-postihnuty-s-potrebou-pomocok/co-su-kompenzacne-pomocky-a-na-co-sluzia.html?page_id=308651) je uvedené, že: „kompenzačné pomôcky sú pomôcky a zariadenia, ktoré nahrádzajú, dopĺňajú a podporujú chýbajúce alebo oslabené funkcie. Kompensujú dôsledky straty alebo poškodenia, zvyšujú samostatnosť a nezávislosť postihnutých ľudí. Pomôcok je veľmi veľa a sú medzi nimi úzko špecializované i veľmi univerzálne zariadenia. Je to zapríčinené tým, že zatiaľ neexistuje žiadna univerzálna funkčná náhrada chýbajúcej funkcie. Preto sú mnohé pomôcky (s výnimkou načúvacích aparátov) určené skôr na kompenzáciu dôsledkov poškodenia alebo straty určitej funkcie pri istých činnostiach a nie na kompenzáciu samotnej funkčnej, nedostatočnosti.“

24. Vo svetle uvedeného kasačný súd konštatuje, že nemožno tolerovať formalistický postup, ktorým sa za použitia sofistikovanej argumentácie odôvodňuje zrejme nespravodlivosť. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku; povinnosť súdov nachádzať právo neznamena iba vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných princípov (m.m. nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 13. marca 2013, sp. zn. IV. ÚS 1241/12).

25. Kasačný súd dáva do pozornosti aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/2007, v ktorom ústavný súd konštatuje (a ktoré možno analogicky aplikovať aj na rozhodovaciu činnosť správnych orgánov): „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych

noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

26. Podľa názoru súdu výklad zákona žalovaným, ako aj správnym orgánom prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil krajský súd, je v rozpore so zámerom predmetného zákona, ako aj v rozpore so základnými pravidlami správneho konania. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov nemožno ignorovať ich účel a zmysel, ktorý nie je možné hľadať len v slovách a vetách toho ktorého predpisu, v ktorom sú vždy prítomné aj princípy uznávané demokratickými právnymi štátmi. Prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru znamená porušenie základných práv. Ako vyplýva z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.07.2011, sp. zn. IV. ÚS 283/2011, pod prehnaným formalizmom sa rozumie interpretácia ustanovenia, pri ktorej striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak, popiera samotný zmysel právnej úpravy.

27. Z vyššie citovaných ustanovení zákona o peňažných kompenzáciách jednoznačne vyplýva povinnosť pre správny orgán, aby preskúmal sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia žiadateľa o kompenzáciu a v súvislosti s týmito zisteniami vyslovil záver, či sociálne dôsledky jeho ťažkého zdravotného postihnutia možno prekonať alebo zmierniť pomôckou (najmä s dôrazom na zistenie, či požadovaná pomôcka uľahčuje fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím vykonávať činnosti, ktoré by bez ich použitia nemohla vykonávať sama alebo vykonávanie týchto činností by bolo spojené s nadmernou fyzickou záťažou alebo neúmernou dĺžkou trvania činnosti); tzn. pomôckou, ktorú požaduje sťažovateľ. Podľa názoru súdu nie je možné zo znenia Vyhlášky, kde do 31.12.2016 bolo v zozname pri pomôcke „Stolový alebo prenosný počítač“ uvedené, že ide o zariadenie na získavanie a spracovanie informácií, vyvodiť, ako to urobil žalovaný v preskúmanom rozhodnutí, že touto pomôckou možno kompenzovať sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia iba v oblasti komunikácie. Ide len o charakteristiku počítača, ktorá poslednou novelou bola vypustená, ako vyplýva z dôvodovej správy, pretože ide o charakteristiku pomôcky všeobecne známej. Rovnako ako krajský súd kasačný súd poukazuje na to, že počítač je prostriedok umožňujúci používateľovi elektronickú komunikáciu s kýmkoľvek, teda aj s úradmi a tiež prostriedok umožňujúci získavať informácie z internetových stránok, a teda aj informácie o voľných či ponúkaných pracovných miestach, navyše existujú pracovné pozície, ktoré zamestnávateľ umožňuje svojmu zamestnancovi vykonávať v domácom prostredí prostredníctvom práve výpočtovej techniky. Krajský súd však napriek správnej konštatácii dospel k nesprávnemu právnemu záveru.

28. Správne orgány sa vo svojich rozhodnutiach bez zohľadnenia účelu predmetného zákona bližšie nezaoberali významom pomôcky - prenosného počítača pre sťažovateľa, vzhľadom na jeho bolestivú chôdzu s oporou a nutnosť šetrenia ľavej dolnej končatiny. Rovnako vyznieva rozporne aj komplexný posudok s poslednou predloženou lekárskou správou sťažovateľa, ktorou, ako bolo vyššie uvedené, sa žalovaný bližšie nezaoberal. Taktiež aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu

nelogicky a rozporuplne v bode 9. uvádza, že „ žalobca ani v žalobe ani v konaní netvrdil, že by chôdza u neho bola spojená s nadmernou fyzickou záťažou alebo neúmerne dlhou trvaním činnosti. Tvrdil, že je to spojené s bolesťou, čo medzi účastníkmi sporné nebolo. Nebolo totiž sporné, že žalobca sa pohybuje s pomocou francúzskych bariel a trpí bolesťami v nohe.“ V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že aj v žalobe už sťažovateľ tvrdil, že kontakt s úradmi je spojený s nadmernou fyzickou záťažou a cesta k úradom mu trvá neúmerne dlho vzhľadom na ťažké postihnutie pohybového ústrojenstva. Tiež tvrdenie súdu o tom, že nebolo sporné, že sa sťažovateľ pohybuje s pomocou francúzskych bariel, nie je súladné ako s rozhodnutím žalovaného tak aj s jeho vyjadrením ku kasačnej sťažnosti, kde uvádza, že v rámci šetrenia sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia sa sťažovateľ pohyboval samostatne bez opory. Proti tomuto záveru sťažovateľ namieta a na vyvrátenie týchto záverov predložil aj lekársku správu, ktorej existenciu žalovaný iba skonštatoval bez vyvodenia akýchkoľvek záverov.

29. Hoci posudok samotný nemôže byť samostatným predmetom súdneho prieskumu, v rámci preskúvania rozhodnutia o nároku na kompenzáciu formou peňažného príspevku sa súd musí vysporiadať aj s úplnosťou, objektivitou a presvedčivosťou posudku (posudkov), ktorý bol podkladom takého rozhodnutia. V konfrontácii s tvrdeniami sťažovateľa a námietkami, ktoré vzniesol proti rozhodnutiam správnych orgánov, podklady ani rozhodnutia samotné neobstáli ako dostatočne komplexné, presvedčivé a založené na objektívne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci pre zaujatie právneho záveru, že v prípade sťažovateľa by prenosný osobný počítač neplnil účel pomôcky na zmiernenie jeho ťažkého zdravotného postihnutia a zvýšenie samostatnosti a nezávislosti. Kasačný súd dáva do pozornosti, že kompenzačné pomôcky nie sú univerzálnou náhradou chýbajúcej funkcie, ale sú určené skôr na kompenzáciu dôsledkov poškodenia alebo straty určitej funkcie pri istých činnostiach.

30. Tvrdenie sťažovateľa, že administratívne spisy nie sú úplné, vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodné. Kasačný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že každý správny orgán je povinný viesť administratívny spis, ktorý obsahuje všetky podstatné skutočnosti súvisiace s konkrétnym správnym konaním. Rozhodnutie a najmä jeho odôvodnenie by malo byť zhrnutím obsahu administratívneho spisu a postupu a spôsobu, ktorý správny orgán doviedol k vydaniu konkrétneho správneho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené má kasačný súd za to, že administratívne spisy prvoinštančného ako aj žalovaného správneho orgánu, tvoriace súčasť súdneho spisu, sú úplné a prehľadné a ich súčasťou sú všetky podania sťažovateľa ako aj posudkové spisy, ktorých obsah tvoria všetky lekárske správy predložené sťažovateľom a vypracované lekárske posudky vrátane komplexného posudku.

31. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatoval, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúvané rozhodnutie žalovaného trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale z vyššie uvedených dôvodov pristúpil k zmene rozsudku krajského súdu a v súlade s ustanovením § 462 ods. 2 S.s.p. k zrušeniu preskúvaného rozhodnutia žalovaného.

32. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného postupovať vo vyššie načrtnutej línii, opätovne posúdiť nárok sťažovateľa v súlade s účelom a zmyslom zákona o peňažných kompenzáciách, zistiť všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie, poučiť ho pritom o jeho právach a povinnostiach tak, aby v konaní neutrpel ujmu a v súlade s ust. § 46 a 47 Správneho poriadku vo veci rozhodnúť. Právnym názorom kasačného súdu je orgán verejnej správy viazaný (§ 469 S.s.p.).

33. O nároku sťažovateľa na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 a 2 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že úspešnému sťažovateľovi (žalobcovi) priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania na krajskom súde aj kasačnom súde.

34. O výške náhrady trov konania na krajskom súde a kasačnom súde rozhodne podľa ustanovenia § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 175 ods. 2 S.s.p. krajský súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.